

לטובת נשמת מרן רבי עובדיה יוסף בן יעקב, וגורג'יה, זיע"א

התנא הקדוש רבי עקיבא פוסק: כי סכנה גדולה לגור בעיר שראשיה אינם לומדים זוהר הקדוש. ועתה אתה איש יהודי בבואך לדור בארצינו הקדושה ארץ ישראל, תראה לקיים דברי חז"ל הקדושים (רבי עובדיה ברטנורא משניות סוכה פרק ה משנה ח), דאוי לרשע ואוי לשכנו, טוב לצדיק וטוב לשכנו, ועל כן תקנה בית רק על יד הצדיקים לומדי זוהר הקדוש, ולהתחבר רק להם. - והתיקון לכל ערי הארץ הוא: שכל הרבנים ואדמו"רים וראשי ישיבות ומלמדים יקיימו דברי כל גדולי ישראל האמיתיים הזהזיר גדולים על הקטנים שילמדו וילמדו זוהר הקדוש בכל יום כמו שפסק מרן הקדוש רבי עובדיה יוסף זיע"א

אור הזוהר 359 * חשוון תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי

בנשיאות כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911

גדולי הצדיקים ואומרים ללמוד זוהר הקדוש

הדבר השני: "אל תדור בעיר שראשיה תלמידי טריד במילי דציבורא".

הדבר הוא הפלא ופלא, בדבר הראשון שצווה לבנו, אנחנו רואים, שהדבר הכי חשוב הוא לגור במקום תורה, ופה אנחנו רואים שהדבר הכי חשוב הוא לגור במקום שהרבנים הראשים הם מזכי הרבים.

היתכן? שעדיף לגור בעיר שהרב הראשי הוא פועל ארגון הצלה, וכדומה, במקום לגור בעיר שהרב הראשי יושב באהלה של תורה, ולומד יומם ולילה?

כולנו יודעים את החשיבות של מזכי הרבים, ובפרט חברת הצלה, אין ערך לזכות הזה. אבל אנחנו יודעים מה שהמשנה אומרת **בפרקי אבות** שאין להעדיף מצווה על פני חברתה, כי אין אנו יודעים מתן שכרן של מצוות. אם כך קשה כיצד הגמרא מעדיף את קרבתו של מזכי הרבים כנגד העוסק בתלמוד תורה שהוא כנגד כולם?

התירוץ הוא נסתר במילים הקדושים של רש"י הקדוש, רש"י מסביר שהמניעה לגור בעיר שראשיה תלמידי חכמים, היא בגלל שהם טרודין בגירסא, ולא "במילי דציבורא".

מהו מילי דציבורא?

פרק א'

אל תדור בעיר שראשיה תלמידי חכמים

במסכת פסחים (דף קיב) "תנו רבנן, שבעה דברים צוה רבי עקיבא את רבי יהושע בנו:

בני, אל תשב בגבחה של עיר ותשנה, ואל תדור בעיר שראשיה תלמידי חכמים, ואל תפנס בביתך פתאום, כל שכן לבית חברך, ואל תמנע מנעלים מרגליך. השכם ואכל בקיץ, מפני החמה, ובחורף, מפני הצנה. ועשה שבתך חל ואל תצטרף לבריות. והוי משתדל עם מי שהשעה משחקת לו, עכ"ל.

וברש"י שם: אל תשב בגובהה של עיר ותשנה - מקום שבני העיר עוברים ושבין, שמא כשהן עוברין ושבין יבטלון ויפסיקון ממשנתך: ואל תדור בעיר שראשיה תלמידי חכמים - דטרוד בגרסיה ולא במילי דציבורא: ובמאירי שם: ואל תדור בעיר שראשיה תלמיד חכם כלומר שטרוד בגרסתו, ואינו מתעסק בצרכי צבור, עכ"ל.

הדבר הראשון: "אל תדור בגובהה של עיר", ומפרש רש"י: שבגלל שיש הרבה נכנסים ושבים לעיר, אז ממילא האדם טרוד בלימודו ואינו יכול ללמוד תורה.

א) ראה קרן אורה על מסכת תענית דף ל: דעל כרחך מה שכתב הרמב"ן ז"ל דכל דתיקון רבנן כעין דאורייתא תקון לאו לענין מלאכה כתב כן דהא בתענית ציבור אין איסור מלאכה אלא ביום ולא בלילה. ועיקר הטעם לאסור מלאכה בתענית ציבור הוא כדי לאסוף את עם ולענין במילי דציבורא וזה לא שייך אלא בצומות שגזרין על דבר חדש אבל לא על אלו הצומות שהם על צרות קדומות ולהכי בהו במנהגא תליא מילתא.

ב) ראה משנה מסכת אבות (פרק ב' א') רבי אומר, איזוהי דרך ישרה שבוך לו האדם, כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם. והוי זיהר במצנה קלה כבחמורה, שאין אתה יודע מתן שכרן של מצות. והוי מחשב הפסד מצוה כנגד

א) ראה משנה מסכת אבות (פרק ב' א') רבי אומר, איזוהי דרך ישרה שבוך לו האדם, כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם. והוי זיהר במצנה קלה כבחמורה, שאין אתה יודע מתן שכרן של מצות. והוי מחשב הפסד מצוה כנגד

ד) בתורת משה' על דברים שם מסביר החתם סופר את הקשר בין שתי המימרות בחולין שם, מעבר לכך ששתיהן קשורות לפסוק בדברים שם: 'ממנו' הוא מלשון 'ממונה'. הכהנים נועדו לעבודת ה' ולהורות את תורתו, נביאים

ב) ראה משנה מסכת אבות (פרק ב' א') רבי אומר, איזוהי דרך ישרה שבוך לו האדם, כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם. והוי זיהר במצנה קלה כבחמורה, שאין אתה יודע מתן שכרן של מצות. והוי מחשב הפסד מצוה כנגד

"לימוד זוהר", ואין לך מילי דציבורא יותר גדולה מלימוד זוהרה!!!

זוהר מה שהבא לעיר צריך לבדוק, אם לומדים בעיר הזאת זוהר הקדוש, ששומר ומגן את כל עם ישראל מכל דבר רע, וממילא לא יצטרכו הרבנים להיתבטל מתורתם על

וכי נדרוש מהרב הראשי שיתבטל מלימודו? הרי בוודאי שצריך שהרבנים יעסקו בתורה יומם ולילה, כי הם חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה, אבל הבעיה היא באיזה לימוד עוסקים?
המילה "דציבורא" בגימטריה 313 וזה אותו גימטריה של

סוף הדורות, וצריך ללמוד ללא הפסק ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שייגאלנו (זוהר פנחס ר"ט).

ומי לנו גדול כהרמח"ל רבי משה חיים לוצ'אטו זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישירים", אשר היה בקי עצום בכל מכתבי התורה (אשר אמר עליו קדוש ה' הגב"א ז"ע דאלו היה חי בדרור היה הולך רגלי לקבל פניו הטהורים - מהלך של אלפים קילומטר) ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוצא בספר הזהר ברוך ה' ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לקרב את הגאולה ברחמים. - לכן תקנו בשיבתו סדר לימוד מיוחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה כתקנה הראשונה בשיבתו, וכתב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל הקהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאים, ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחר ג'ום, כי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות כי אין פמזה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

ואמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוי זצ"ל בשם רבו הכהן הגדול מאתיו מרן החפץ חיים ז"ע, שעל לימוד ספר הזהר אין שום הגבלה כי רבו מדרש, והיה החפץ חיים מעורר לכלם שילמדו כל שבת את הזהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים.

(ר' יוסף בן שלמה מפוז'ן, הוספות בגין יוסף).

והגם דבהיותו קורא ספר הזהר לא ידע מאי קאמר, כבר כתב הרב חיד"א בספר מורה באצבע (אות מ"ד) "לימוד ספר הזהר מרומם על כל לימוד בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שישעיה בקריאתו הוא תקון גדול לגשמה". וכן כתב בספרו שם הגדולים (מערכת ספרים שם, ועוד בשו"ת חיים שאל ח"א סימן ע"ה סוף אות ב). - ובספר דעת ותבונה לרבינו הקדוש מרן רבי יוסף חיים זיע"א בעל "הבן איש חי" (פרק כ"א), כתב דכל אחד חייב ללמוד ד' חלקי הפרד"ס בכל יום (כמו שנתקן חק לישראל), וז"ל: והנה זה הלימוד של חק לישראל שהוא מקרא ומשנה ותלמוד וקבלה אע"פ שאינו עסק ועיון כי לומד הקבלה גירסא בעלמא ואינו מבין הדברים על כל פנים יועיל לו לכלול נפשו על ידי זה בד' עולמות כמו שכתב רבינו האריז"ל, עכ"ל.

ובספר הדעה והדיבור מכ"ק הצה"ק רבי שמואל רובין זצ"ל אשר קיבל הרבה הסכמות מגדולי דורו ומהצדיק רבי יוסף חיים זוננפלד זיע"א, העתיק שם את הספר חוקי חיים להגה"צ רבי חיים צבי ווינקלער זיע"א, אשר העיד עליו רבי זוסמאן סופר בן להגה"ק א"פ סופר זצ"ל, כי "דבריו הטהורים יחדרו בלב היראים ויעשו פרי קודש הילולים כי חיים הם למוצאיהם". - וכה כתב הרב חוקי חיים (עמוד מ"ה) וז"ל: והנה במדינת פולין וסביבותיה כל בן תורה אומר בכל יום דף אחד או שניים בזוהר הקדוש אף שאין מבינים מכל מקום הלשון הזוה"ק מקדש ומועיל מאוד, כן כתבו בספרים הקדושים והם יודעים כל הנ"ל, אך שיש כמה מקומות שאין נוהגים כן ואומרים שאין ראויים לכך ויראים לנפשם כי יזיק להם שיצאו ח"ו מדעתם, והוא טעות גדול כי מעולם לא נשמע זה ואדרבא יותר מזיק הקורא בספרים חיצונים, עכ"ל. [הוא תוכחת מגולה למבלים זמנם בקריאת עיתונים אשר אין בהם מועיל ולוואי יחסו על נשמתם ולא יבטלו זמנם לריק, ואם אין כוח במוח ללמוד בזוהר בגרסא וזוה"ק ויועיל הרבה לקבל דעת תורה אמיתית].

להוכיח ולדרוש, שרים להנהיג העם, והמלך ממונה על השרים, להשגיח שיפעלו בצורה נכונה ונכונה. כל אדם ממונה על נושא מסויים, מתמחה וממוחה בו. עיסוק בו במיטב כוחו וכשרו מיטיב עם החברה; אמנם עליו לעסוק גם בשאר מצוות. אך אם המלך יעסוק יומם ולילה רק בתורה ויוניח את ענייני המדינה, והכהנים ומורי הוראה יעסקו בניהול המדינה או בשאר מצוות בלבד, יגרום הדבר חלילה למכשלה הן בניהול המדינה והן בכינון הדת. "וזה שאמר 'מלמד שברא הקב"ה כונניות באדם', היינו בני המעיים, שאם היפך אחד מהם אינו יכול לחיות כיון שאינו עומד במקומו ואינו עושה פעולתו הראויה". ומוסיף הח"ס, "לכן לוי שעומד על הדוכן, אם שיער חייב מיתה כיון שמשנה בעבודת מלך מלכי המלכים הקב"ה... ודומה לזה העוסק במצווה פטור מן המצווה". דומה שגם מה שצווה רבי עקיבא את רבי יהושע בנו (פסחים קיב ע"א): "ואל תדור בעיר ראשיה תלמידי חכמים" (רש"י: דטרוד בגרסיה ולא במילי דציבורא) שייך לעניין זה. סיכום, מדברי הח"ס, המסתמך על תורה שבכתב ובע"פ, אנו למדים את העיקרון החשוב של תיחום בין התמחויות.

ה). ואומר אני, הלואי שלא היו מקלין גדולי הדור בלמוד החכמה הקדושה והלואי היו מלמדי דרך לתלמידיהם לעסק בחכמה הלוי, אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות והיו כל החכמות נדחים מפניה כמו שנתחה החשך מפני האור. אך שעזונותיו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הכהנה ואמרו שלא ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדש והנה עבור זה נשארו ערמים מן החכמה הקדושה ונתגבר בעזונותינו הרבים חשכות החכמות החיצוניות הפסיל בחשך הולך ובמהרה בימינו ויאמר אלקים יהי אור" ויאר לנו, (מורנו הרב צבי אלמלך מדינוב, מעין גנים, פרק א' אות ה').

ברצוני לעורר ולמחות על הני אנשי דלא מעלי שהעיון להלעיב במלאכי אלוקים ולא קראו ולא שנו דברי רבותינו הקדושים ובפרט את דברי קדוש ה' המאור הגדול המהר"ק זיע"א אשר צנה לעורר ולנרץ את ביאת המשיח ע"י לימוד הזוה"ק, ומה נענה ומה נאמר לדברי קדשו של המרמ"ו זיע"א, וז"ל: מה שאמר הנביא ירמיהו (ר' כ"ד), "וכל הגבעות התקלקלו" אלו הפחורים התלמידים הקטנים שרואים את מלמדיהם שאינם רוצים ללמוד זוה"ק ותורת הסוד, על פן גבעות אלו נתקלקלו ולבם שרש פורה ראש ולענה ועלתה בהם חלודת טיט ורפש לכפר בחכמת האמת... ואין ספק כי לא יהיה להם חלק בעולם הבא כנזכר בזהר. ועוד כתב שם, כי הכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחר ועובד בני בית מקדשנו ותפארתנו המקנה ונקרא "הדר הכרמל", כמו שאמר הכתוב (שיר השירים ז' ו'): "ואשך עלך ככרמל"... כי אין לו להקדוש ברוך הוא קורת רוח בעולמו, אלא כאשר עוסקים בחכמה זו, עכ"ל. (הקדמת הרב חיים יוסאל לעץ חיים)

רואים שקדי לזכות ליאת שמים שיהיה, שיעד שפלות עצמו מן קרבים ללמוד זוהר הקדוש, ובכך נצלים מן הקללים וקפירות, וזוכים להפיר גדלות הבורא יתברך שמו, וכאשר כל ישראל יעסקו בלימוד זוהר הקדוש מיד נגאלים וניצלים מחבלי משיח. וכל עקר ביאת האדם לעולם הזה הוא כדי שילמד את הלימוד הקדוש הזה.

ובאמת כבר הרעיא מהימנא (הוא משה רבנו ע"ה) מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש ויוקא, כי תורת הרשב"י מאיר עד

עניני צדקה לעניים ואלמנות רח"ל, כי בכח קדושת לימוד הזוהר ישמרו וינצלו מכל האסונות ויושפע שפע קדוש לכל היהודים ובא לציון גואל ברחמים.

כמו כן לימוד הזוהר (עם הכולל), גימטריה 314 כמנין השם הקדוש שד"י והוא כידוע ראשי תיבות ש'ומר ד'לתות י'שראל, שרשום על המזוזה ומבריה את כל המזיקין והמקטרגים רח"ל. והוא המזוזה של עם ישראל.

[א] ש"י"ב: ראשי תיבות: שמעון בן יוחאי [הרשב"י הקדוש] יצחק בן שלמה [הארי"ה הקדוש] - ישראל בעל שם [הבעל שם טוב הקדוש] - שלום בן יצחק [הרש"ש הקדוש]

כשלא לומדים זוהר אז "נהר יב"ש" (תיקון מ"א), וכשלומדים זוהר זוכים לתקן הכל, כי כל עיקר נתינת התורה היא לסודותיה (זוהר הקדוש, יאיר נתיב) כדברי הפסוק על משה רבינו "עלית למרום שבית שבי"י".

גימטריה על: פסחים קי"ב

המאמר הזה בדף היומי של היום "פסחים קי"ב" גימטריה ש"י, הביאור בזה שמי שלומד פרד"ס התורה זוכה לש"י עולמות. עם מנין שני התיבות והכולל = 313

פָּרָק ב'

"תלמידי חכמים" גימטריה 612.

פלוגי ופלוניית [סמא"ל לילית] גימטריה 611.

תרי"ג מצוות גימטריה 613.

זאת אומרת שתלמידי חכמים עולים ויורדים בו, אם לומדים זוהר מקבלים שכר על כל התורה.

ואם לא לומדים זוהר וחסר להם תורת הסוד, יקבלו עונש על הלימוד והם נופלים לפלוני ופלוניית [ס"מ ולילית] ככתוב בזוהר [ראה לקמן] "ובמושב לצים לא ישב" - איזה מושב לצים, אז לילי"ת אמם של ערב רב שהיא מטמאה כנדה במושבה. וכן ערב רב מטמאים במושבם לצדיקים שיושבים ביניהם, כנדה, וכל אלו התלמידי חכמים שלא לומדים זוהר אסור לשבת על ידם שמטמאים כנדה.

כמו שכתוב בתיקוני זוהר (תיקון י"ג דף כ"ז): על הפסוק "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים":

תיקון שלשה עשר בראשית תמן אשרי, - וְדָא אִיהוּ אֲשֶׁרִי הָאִישׁ, וְאִיהוּ אֹהִי"ה אֲשֶׁר אֹהִי"ה, רִישָׁא

לְכָל (דף כו ע"ב) רִישׁוֹן, וְעֵלָה אֲתָמֵר (שיר ז' ו) רִאשֶׁף עֲלֶיךָ כַּכְרָמֶל וְדָא תְּפִלִּין דְּרִישָׁא, וְדִלֵּת רִאשֶׁף כַּאֲרָגְמָן דָּא תְּפִלִּין דִּיד, וְבִיה מְשַׁבְּחִין לְבַת בְּהַאי אֲשֶׁרִי, הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב (בראשית ל"ג) בְּאֲשֶׁרִי כִּי אֲשֶׁרוֹנִי בְּנוֹת.

תיקון שלשה עשר, בראשית, שם אשרי, - וְזֵהוּ פְּסוּק א' - אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֵצַת רְשָׁעִים וְגו' הוּא אֹהִי"ה אֲשֶׁר אֹהִי"ה. ראש לכל הראשים ועליה נאמר "ראשף עליך ככרמל" (שיר השירים, ז) וזה תפילין של ראש. "ודלת ראשף כארגמן" זו תפילין של יד, ובו משבחים לבת בזה האשרי [ועל כן בראשית שם אשרי שם בת] זה הוא שכתוב: "באשרי כי אשרוני בנות" (בראשית, ל).

ערב רב מטמאים במושבם לצדיקים

מֵאֵן זָכִי לְאֵעֲלָא תַמָּן, אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֵצַת רְשָׁעִים (תהלים א), דְּאִיהִי עֵצָה בִישָׁא מְסַטְרָא דְעֵץ הַדְּעִת טוֹב וְרַע, וְבִדְרָךְ חֲטָאִים לֹא עָמְדָה, מֵאֵן דְּרָךְ חֲטָאִים הָיָה דְאֲתָמֵר בֵּיה (משלי ל"ב) כִּן דְּרָךְ אִשָּׁה מְנַאֲפֶת, אֲכָלָה וּמְחַתָּה פִּיהָ וְגוֹמֵר, וּבְמוֹשֶׁב לְצִים לֹא יֵשֵׁב, מֵאֵן מוֹשֶׁב לְצִים, דָּא לִילִי"ת אִימָן דְּעֵרַב רַב, דְּאִיהִי מְטַמְאָה כְּנֵדָה בְּמוֹשְׁבָהּ, וְכֵן עֵרַב רַב מְטַמְאִין בְּמוֹשְׁבָם לְצַדִּיקָא דִּיתְבִּין בִּיעֵיִדְהוּ כְּנֵדָה.

מי זוכה ליכנס שמה - "אשר לא הלך בעצת רשעים" שהיא עצה רעה מצד של עץ הדעת טוב ורע. מי הרשעים - זה סמא"ל ונחש. "ובדרך חטאים לא עמד" - איזה דרך חטאים, זו שנאמר בה "כן דרך אשה מנאפת אכלה וקחתה פיה וגומר, ובמושב לצים לא ישב, מאן מושב לצים, דא לילי"ת אימן דערב רב, דאיהי מטמאה כנדה במושבה, וכן ערב רב מטמאין במושבם לצדיקא דיתבין ביעידהו כנדה.

וּמֵאֵן דְּאֲתַדְּבַק בְּהַאי אֲשֶׁרִי, דְּאִיהוּ כְּתָרָא וְרִישָׁא דְּאוֹרִיִּיתָא, אֲתָמֵר בִּיה (תהלים א) וְהִנֵּה פְּעֵץ שְׁתוּל עַל פִּלְגֵי מַיִם, וְדָא עֵץ חַיִּים, דְּאֲתָמֵר בִּיה וְעֵלְהוּ לֹא יָבוּל, וְהַאי תְּקוּנָא קַדְמָאָה.

ומי שמתדבק באותו אשרי, שהוא הכתר והראש של התורה, נאמר בו " והנה פעץ שתול על-פלגי מים" וזה עץ החיים שנאמר בו "ועלהו לא-יבול וזה תקון ראשון. ולא רק זה אלא כל האסונות של עם ישראל הם אשמים כמבואר בתיקוני זוהר תיקון ל' "בההוא זמנא ויזכור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב" (תהלים עח ט) לעלמא! ודא איהו רוחא דמשיח. וי לון מאן דגמרין דזיל ליה מן עלמא ולא יתוב לעלמא! דאלין אינון

הנראה לעיניהם - כמו בשר האדם שנראה להם מבחוץ, לכן רוח הולך ולא ישוב לעולם. ומפרש: זוהי רוחו של משיח שמתאחר לבא כל אורך זמן הגלות, כי רוחו היא רוח חכמה - וכשאין לומדים חכמת הקבלה מתאחר לבא. אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ר"ל: אוי למי שגורם שהתעוררות הגאולה תלך ותסתלק מן העולם ולא ישוב לעולם עד שיתעסקו בסתרי תורה! (מ. מ.)

בביאור הגר"א ציין שמה שאמרנו שרוחו של משיח הוא רוח חכמה מבואר בזוהר (באדרא רבא - פ. נשא דף קל ע"ב): וְחַד רוחא דחיי דביה זמין לזמנא לבריה דדוד למנדע חקמא! ומההוא נוקבא, אתער ונפיק רוחא ממוחא סתמא, וזמין לאשרא על מלקא משיחא, דכתב, ונחה עליו רוח זי, רוח חקמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת זי (ישעיה יא ב). עוד ביאר הגר"א שמה שפשוט לנו שכשאין לומדים בזאת החכמה דקבלה משיח מתאחר גם כן מבואר בזוהר (ברעיא מהימנא - פ. נשא - דף קכד ע"ב): בהאי חבורא דילך דאיהו ספר

והעידו לפני אברכים גדולי תורה מחשובי חסידי בעלזא שליט"א, שצוה הקדוש הצדיק מוהרי"ד מבעלזא זיע"א למלמד בנו בעודו ינוקא [הוא הצה"ק מלאך ה' רבי אהרן מבעלזא זיע"א] שילמד עם בנו את לימוד הוזה"ק על הפרשה. ושמועה טובה שמענו שכן נהג הלכה למעשה הצה"ק רבי ישראל מוויזניץ זיע"א למלמד שילמד עם הינוקא [הוא הצדיק הקדוש בחיר ה' רבי חיים מאיר מוויזניץ זיע"א], זוהר הקדוש בכל יום.

הגאון הקדוש מרן רבי זאב סולובייצ'יק זיע"ע הרב מברסק אמר: בשם אביו הקדוש מרן רבי חיים מברסק זיע"ע שיש ענין לקרוא בספר הוזהר אפילו שאין מבינים את הכתוב שם, עכ"ל. (הגאון רבי ירוחם קרסניצקי שליט"א סיפר בשם אביו הגאון הגדול רבי יצחק חיים קרסניצקי זצ"ל מגדולי תלמידי מרן הגר"י זצ"ל).

(ו) באותו זמן שלפני ביאת המשיח נאמר: ויזכר הקב"ה פי בשר המה שבני אדם עוסקים רק בחיצוניות ופשטות התורה

דַּעבְדִּין לְאוּרֵיטָא יִבְשָׁה, וְלֹא בְּעָאן לְאַשְׁתְּדָּלָא בְּחֻמְהָ
זְקַבְלָהּ, דְּגִרְמִין דְּאַסְתַּלַּק נְבִיעוּ דְּחֻמְהָ דְּאִיהִי 'י מִינָה -

וְאַשְׁתְּאָרְתַּ ב' יִבְשָׁה. וְי לֹזן דְּגִרְמִין עֲנִיּוּתָא וְחֻרְבָּא וּבִיזָה
וְהֵרָג וְאַבְדֹן בְּעֻלְמָא!

הַזֶּה... וּבְגִין דְּעִתִּידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעַם מֵאִילָנָא דְּחִי דְּאִיהוּ
הַאי סֵפֶר הַזֶּה - יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי! (בַּחֲבוּרָה זֶה שְׁלֹךְ
שְׂהוּא סֵפֶר הַזֶּה... שְׁעֵתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעַם מַעַץ הַחַיִּים שְׂהוּא סֵפֶר הַזֶּה
זֶה - יִצְאוּ בֵּי מְהֵלֵלוֹת)

לאחרים שלא יתעסקו בחכמת הקבלה, ואומרים שאין אלא
פֶּשֶׁט בַּתּוֹרָה וּבַתְּלִמּוּד - ר"ל שמכחישים שיש פנימיות וסתרי
תורה, בְּוַדַּאי כְּאִילוּ הוּא יִסְלַק אֶת הַמַּעֲזוּן מֵאוּתוֹ נֶהָר - נחשב
לו כאילו הוא מסלק את נביעת שפע החכמה והבינה מן
היסוד הנקרא 'נהר', ועל ידי זה גורם שמנמנע השפע גם
מֵאוּתוֹ גֵּן - מן המלכות הנקראת 'גן'. זה כמו שרמזו
בפסוק 'אוֹר זָרַע לְצִדִּיק' (תהילים צו יא) - והרי 'אור' בגמטריא
'רז' (רז), ר"ל שעל ידי רזי התורה היסוד הנקרא 'צדיק'
מתמלא אור מן המוחין ההם 'זרע קודש', ואז נתנם למלכות
בסוד זריעת היחוד. לכן, אס ח"ו גורמים לסלק מן היסוד את
טיפת היחוד אז אין אפשרות שיתייחדו 'זעיר אנפין' ונוקביה.
לכן - אוי לו לזה האדם! טוֹב שְׂאֵל נְבִירָא בְּעוֹלָם וְלֹא יִלְמַד
אוּתָהּ תּוֹרָה שֶׁבְּקֶבֶת וְתוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה - בודאי היה עדיף לו
שלא בא לעולם בכלל ולא היה לומד לא תורה שֶׁבְּקֶבֶת ולא
תורה שֶׁבְּעַל פֶּה! ומבאר - כי אם היה עם הארץ שאין ראוי
ללמוד קבלה לא היה פוגם כל כך. אבל מי שלמד נגלות
התורה ומכחיש שיש בה פנימיות ונסתרות הרי הוא מסלק
השפע של היסוד. ולא רק זאת אלא שֶׁנֶּחְשָׁב לוֹ כְּאִילוּ הַחֲזִיר
הְעוֹלָם לְתוֹהוּ וְנָהוּ לְפִי שְׂמַגְבִּיר אֶת הַקְּלִיפּוֹת (הרמזים בפסוק
'וְהָאָרֶץ תִּהְיֶה תוֹהוּ וְנָהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם') בעת שה'נהר' וה'גן'
הם יבשים בעונותיו! ולא רק זאת אלא וְגוֹרֵם עֲנִיּוּת בְּעוֹלָם וְאַבְדֹן
הַגְּלוּת - כי אם אין שפע ביסוד ובמלכות, אז מאין היה שפע
למטה לתחתונים? ולעומת זאת, מי שלומד סתרי תורה
מקיים את העולם! ע"כ מביאור 'מתוק מדבש' בתיקון מג'.
עכשיו נחזור לתיקון ל' שאנו ומהרח"ו עוסקים בו. בביאור
הגרא"א (כאן) פירש: שְׂאֵלוּ הֵם שְׁעוּשִׁים אֶת הַתּוֹרָה 'יִבְשָׁה'
דרצונו לומר 'יִבְשָׁה' - כמו שנאמר: 'וְעֵתָה נִפְשָׁנוּ יִבְשָׁה'
(במדבר יא ו). ועל ידי זה 'ראיתי' אֶת הָאָרֶץ וְהִנֵּה תְהוֹו וְנָהוּ
וכו' (ירמיה ד כג), דהיינו שבתרשלותם מלעסוק בחכמת
הקבלה הם פוגמים בכבוד התורה, ולכן מעלה הקב"ה
עליהם בחינה של ביטול תורה דבגינה כל הצרות הללו
באים - כמו שאמרו בגמרא (בבבא בג): 'בְּעוֹן בִּישׁוּל תּוֹרָה חָרַב
וּבִיזָה רְבֵה, וּדְבַר וּבְצוּרַת בָּא, וּבְנֵי אָדָם אוֹכְלִין וְאִינֵן
שְׂבִיעִין... דְּכַתִּיב: 'וְהִבַּאֲתִי עֲלֵיכֶם חָרַב נּוֹקֶמֶת נֶקֶם בְּרִית'
(ויקרא כו כה) - ואין ברית אלא תורה שנאמר: 'אם לא בריתי
יומם וּלְיֵלֶה' (ירמיה לג בה), עכ"ל כאן. ולקמן בביאורו לתיקון
מג' פירש הגרא"א מה שאמרו בתיקון ל' אצלנו: 'וְגוֹרֵם
שְׂמַסְתַּלַּק מֵעֵין הַחֻמְהָ שְׂהִיא 'י מִמְנָה וְנִשְׁאָרְתַּ ב' יִבְשָׁה' -
הענין שקבלה הוא מעין החכמה שְׂהִיא 'י שממנו יוצא ה'נהר'
(דהיינו יסוד של זעיר אנפין הנקרא 'תורה שֶׁבְּקֶבֶת') וגם ה'גן' (דהיינו
המלכות הנקראת 'תורה שֶׁבְּעַל פֶּה'). ופירוש 'וְנִשְׁאָרְתַּ ב' יִבְשָׁה'
ביאר הגרא"א (שם): כאילו מחזיר את העולם לתוהו ובהו - ר"ל
לזמן שעולם הוא בלא תורה ובלא משיח, דאינון גרמין דייזיל
משיח!

באופן אחר לגמרי ביאר 'באר לחי ראי' מה שאמר בתיקונים:
בְּאוּתוֹ זְמַן, וְיִזְכֹּר כִּי בִּשְׂר הַמָּה - היינו כי הקב"ה מלמד זכות
עליהם בסוד 'אשר הרעותי' כביכול. כי התרשלותם בלימוד
חכמת הקבלה הוא מחמת מיעוט הבנתם מצד חומר העכור
כי הם בשר ודם וקרוץ מחומר, עכ"ל. עם כל זאת, אע"פ
שמצינו להם קצת לימוד זכות דמשווה אותם כשוגגים ולא
כמוזידים - סוף סוף הנוק נעשה בהתרשלותם זו, כמו
שבודאי זהו מטרת המאמר זה מהתיקונים שבא לעורר -
דעל ידי התרשלותם הם מסלקים רוחו של משיח מן העולם.
והגם שהם רק גרמא בניזקין (כמו שכתב רמח"ל ב'דרוך עץ חיים'),
מכל מקום מאמר התיקונים פה מזהיר ש - 'אוי לָהֶם שְׂגוֹרְמִים
עֲנִיּוּת וְחָרַב וּבִזָּה וְהֵרָג וְאַבְדֹן בְּעוֹלָם! גוֹרְמִים דִּיִּקָּא.
(ז) שְׂאֵלוּ שְׂאִינֵם עוֹסְקִים בְּסִתְרֵי תּוֹרָה הֵם שְׁעוּשִׁים אֶת הַתּוֹרָה
'יִבְשָׁה' - ר"ל כאילו לא היה בה אלא פשטות התורה הנראת
לעיניהם, וְלֹא רוֹצִים לְהַשְׁתַּדֵּל בְּחֻמְהָ הַקְּבָלָה שְׂהִיא סוּד
מאיר את העיניים להתבונן בנשמת ופנימיות התורה,
וְגוֹרְמִים שְׂמַסְתַּלַּק מֵעֵין הַחֻמְהָ שְׂהִיא 'י מִמְנָה - ר"ל שגורמים
שיסתלק מן השכינה הארות מקור חכמה העליונה שהיא סוד
'י דהוי"ה המאירה להשכינה דרך היסוד, וְנִשְׁאָרְתַּ ב' יִבְשָׁה -
ר"ל אות ב' של ב'ראשית שהיא השכינה יבשה. אוי לָהֶם
שְׂגוֹרְמִים עֲנִיּוּת וְחָרַב וּבִזָּה וְהֵרָג וְאַבְדֹן בְּעוֹלָם על ידי
שגורמים הסתלקות הארת החכמה מן השכינה!

באמת, בתיקוני זוהר חזרו ושנו על אזהרה זו גם בריש תיקון
מ"ג. ומשום ששם מתבארים עוד פרטים נחוצים שיעזרו לנו
להבין את דברי הגרא"א אצלנו, החלטנו להעתיק ולפרש לשון
התיקונים לקמן מתקונא ארבעין ותלת: 'בְּרֵאשִׁית' - תִּפְקֹד
'אֶת' ר' יב"ש. וְדָא אִיהוּ וְנֶהָר 'יִחְרַב וְיִבְשָׁה' (ישעיה יט ה).
בְּהִיא זְמַנָּא דְּאִיהוּ יִבְשָׁה וְאִיהִי יִבְשָׁה, צוֹחֲחִין בְּגִין לְתַתָּא
בִּישְׁתַּדָּל וְאַמְרִין 'שְׂמַע יִשְׂרָאֵל' - 'וְאִין קוֹל וְאִין עוֹנָה' (מלכים
א - יח כו)! הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב: 'אִזּוּ קָרְאוּנְגִי וְלֹא אֶעֱנֶה' (משלי
א כח)! וְהָכִי מָאן דְּגָרִים דְּאַסְתַּלַּק קְבָלָה וְחֻמְהָ מֵאוּרֵיטָא
דְּבַעַל פֶּה וְמֵאוּרֵיטָא דְּבְּקֶבֶת, וְגָרִים דְּלֹא 'שְׁתַּדְלוּן בְּהוּן,
וְאַמְרִין דְּלֹא אִית אֵלָא פֶּשֶׁט בְּאוּרֵיטָא וּבַתְּלִמּוּדָא - בְּוַדַּאי
כְּאִילוּ הוּא יִסְלַק נְבִיעוּ מֵהִיא נֶהָר וּמֵהִיא גֵּן. וְוִי לִיָּה! טַב
לִיָּה דְּלֹא אֲתַבְרִי בְּעֻלְמָא וְלֹא יוֹלִיף הִיא אוּרֵיטָא דְּבְּקֶבֶת
וְאוּרֵיטָא דְּבַעַל פֶּה, דְּאֲתַחֲשַׁב לִיָּה כְּאִילוּ אֲחִזּוּר עֻלְמָא לְתוֹהוּ
וְנָהוּ, וְגָרִים עֲנִיּוּתָא בְּעֻלְמָא וְאוּרֵיטָא גְלוּתָא!

ובפירוש 'מתוק מדבש' שם ביאר: אמר רבי שמעון, במלת
'בְּרֵאשִׁית' - שם 'אֶת' ר' יב"ש' יש אותיות את"ר יב"ש. פירוש:
היסוד הנקרא 'מקום' (אתר) הוא יבש. וממשיך לבאר דבריו
וְזוֹהוּ נֶהָר 'יִחְרַב וְיִבְשָׁה' ר"ל היסוד שנקרא גם 'נהר' יחרב ויבש
בלי מימי השפע, ולכן אין לו מה להשפיע למלכות שהיא בת
זוגו. כתוצאה מזה בְּאוּתוֹ זְמַן שְׂהוּא יִבְשָׁה מִשׁוּם שְׂאִין לוֹ מֵה
לתת לה היא יִבְשָׁה כי לא קבלה שפע מהיסוד. לכן צוֹחֲחִים
הַבְּנִים לְמַטָּה בִּיהוּד וְאוּמֵרִים 'שְׂמַע יִשְׂרָאֵל' בני ישראל למטה
צועקים באמירת היחוד של 'שְׂמַע יִשְׂרָאֵל' - כדי שישמע
ויבא 'זעיר אנפין' הנקרא 'ישראל' להתייחד עם המלכות
שהיא נוקביה בשעת תפילת העמידה, אבל וְאִין קוֹל - ר"ל
אין 'קול' של קריאת שמע נשמע כדי שיתייחדו 'זעיר אנפין'
ונוקביה, ולכן וְאִין עוֹנָה - אין מי שיענה וימלא את בקשת
בני ישראל בתפילתם. זְהוּ שֶׁכְּתוּב: 'אִזּוּ יִקְרְאוּנְגִי כִּשְׂיִשְׂרָאֵל הֵם
בְּצָרָה וְצוֹעֲקִים וְקוֹרְאִים לְהַקְּבִ"ה בְּקְרִיאַת שְׂמַע, אֲבָל וְלֹא
אֶעֱנֶה' כי אומר הקב"ה: 'אני לא אענה אותם בתפילתם!'
וְכָךְ מִי שְׂגוֹרֵם שְׂמַסְתַּלַּק קְבָלָה וְחֻמְהָ מֵתּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה
וּמֵתּוֹרָה שֶׁבְּקֶבֶת דִּהְיִינוּ מִי שְׂאוּמֵר שְׂאִין צְרִיךְ לְלַמּוֹד אֵלָא
פֶּשֶׁט וְגוֹרֵם שְׂאֵל יִשְׁתַּדְלוּ בְּהוּ, ועל ידי זה הוא גורם גם

לכאורה יש להביא סמך למה שביאר הגרא"א שְׂאֵלוּ הֵם
שְׁעוּשִׁים אֶת הַתּוֹרָה 'יִבְשָׁה' על ידי התרשלותם מלעסוק
בחכמת האמת (וכן קצת רמז למה שהשווה זה לבחינת ביטול-תורה)
ממאמר חז"ל אחד הידוע לכל. בגמרא (בבבא בג: יב: ו- עבודה
זרה ג:) אמר רבי לוי: כל הפוסק מדברי תורה ועוסק בדברי
שיחה מאכילין לו גחלי רתמים, שנאמר: 'הַקֹּטְפִים מִלּוּחַ עֲלִי
שִׁיחַ וְשֶׁרֶשׁ רְתָמִים לְחֻמְהָ' (איוב לו ד)! ופירש רש"י (במסכת
ע"ו:): הפוסק מדברי תורה - מי שעוסק בתורה ופוסק על דברי
שיחה בטלה. מִלּוּחַ - דברים לחלוחים! עכ"ל רש"י. אלמא
רש"י הבין שבמהותם דברי תורה הם דברים לחלוחים - ר"ל
מלאים חיות ואינם כשאר דברי העולם הזה היבשים ביחסית
לדברי תורה. אם-כן, פשיטא שמי שמוציא מדברי תורה את
לחלוחיתם מראה שהתורה חשובה בעיניו כשאר דברי עולם
הזה - רחמנא לִיצְלוּן. ואכן, ממאמר זה מהתיקוני זוהר מוכח
בהדיא שעל ידי התרשלותם מלעסוק בחכמת האמת הם
עוֹשִׂים אֶת הַתּוֹרָה 'יִבְשָׁה'!

פרק ג'

אפילו כל אינון דמשתדלין באורייתא, כל חסד דעבדין לגרמניהו עבדין

זוה לשון התיקונין זוהר בשלימות עם פירוש הגר"א זיע"א (הבא בהערות היוצא לאור מחדש ע"י הרה"ג גיל פת שליט"א)

נתיב תניינא, ורוח אלהים מרחפת על פני המים (שם), מאי ורוח, אלא בודאי בזמנא דשכינתא נחת בגלותא, האי רוח נשיב על אינון דמתעסקי באורייתא, בגין שכינתא דאשתפחת ביניהו, ויהא רוח אתעביד קלא, וימא הכי 'אינון דמיכין' דאשכינתא בחוריהו, סתימין עינין

אטימין דלבא, קומו ואתערו יבגבי שכינתא, ידאית לכוון לבא בלא סכלתנו למנדע בה, ואיהו ביניכו.

וריא דמלה קול אומר קרא (ישעיה מו), **י כגון קרא נא ה'יש עונך ואל מי מקדושים תפנה** (איוב ח א), ויהא אמרת מה אקרא, כל הבשר חציר, סכלא אינון כבעינן דאכלין חציר, וכל חסדו כציץ השדה (שם), כל חסד דעבדין לגרמניהו עבדין, ואפילו כל אינון דמשתדלין באורייתא, כל חסד דעבדין לגרמניהו עבדין, ובהוא זמנא וינפור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב (תהלים עח לט) לעלמא, ויהא רוחא דמשיח, וי לון מאן דגרמין דזיל ליה מן עלמא ולא יתוב לעלמא, ודאלין אינון דעבדין לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמה דקבלה, דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהי י' מינה, ואשתארת ב' בישה, וי לון דגרמין

רזין דאורייתא, וכמו שאומר בתיקוני זהר חדש ע"ג ד' קום רעיא מהימנא לאתערא לההיא דאתמר ביה אני ישנה ולבי ער וכמה אינון דמיכין כו' דיתער לה בבעלה דאיהו רז אור כו'. והיא ה' בתראה. ואמר:

יא) דשנינתא בחוריהו, רוצה לומר בחוטם, בב' נוקבין דתמן רוח חיים באפיו (בראשית ז כב), ותמן (ישעיהו יא ב) רוח ה' רוח חכמה ובינה, כמו שאומר באידרא רבה ק"ל ב' עיני שם, ושם הוא בעלה כידוע ו' של שם, ואיהו כליל יה"ו, ולכן נגד י"ה אמר סתימין עינין ביו"ד, אטימין דלבא שהוא באזן ה', דלבא תליא גם כן בה' - בינה, לב מבין, וכמו שאומר לקמן קכ"ט א' א"ל ר"א אבא מנ"ל דאימא כו' (ובזהר חדש ע"ה ג' שמיעה בשור, גבורה דתמן בינה כו' ועיין שם ובזהר חדש ריש פרשת יתרו באינון ד' תיקונין ובבהיר ז' ב' אמר כמו שכתוב (דברים כח מט) אשר לא תשמע לשונו):

יב) לגבי שכינתא כו' בלא סוכלתנו למנדע בה, רוצה לומר ב' דברים, אחד לעשות בשביל השכינה והוא למנדע בה, והשני לעסוק ברזין וזהו (ירמיהו ט כג) השכל וידוע אותי, ונגד שני אלו אמר כל הבשר חציר א', וכל חסדו כו' ב', כמו שמפרש והולך:

יג) דאית לכוון לבא כו', רוצה לומר לבא - בתורה, בלא חכמה וזהו בלא סכלתנו, והשני למנדע בה כנ"ל והוא מה שכתוב (משלי ג ו) בכל דרכיך דעהו כו', (משלי כג כו) תנה בני לבך לי כו', ואלו ב' דברים בשביל השכינה הוא תיקון עצמה, והב' ברזין - הוא תיקון לאנהרא לה מבעלה, תיקון זרין:

יד) כגון קרא נא כו', רוצה לומר דאין עונה לה, והוא בעקבות משיחא שכתוב (ישעיהו סג ה) ואביט ואין עוזר כו', וכמו שאמר (משנה סוטה ט טו) בעקבות משיחא כו':

טו) כלא אינון כו', תבנא דאורייתא:

טז) כל חסד כו' ואפילו כל כו', והן ב' דברים הנ"ל:

יז) בההוא זמנא ויזכור כו', קאי על ענין הראשון, כל הבשר כו', וכמו שמפרש והולך וי לון כו' ולא בעאן כו':

יח) ודא איהו כו', רוצה לומר בשביל זה הולך רוחו דמשיח ולא בא הגאולה, דרוחו הוא רוח חכמה כמו שאמר באידרא רבה ק"ל ב', וכשאין לומדים בזאת החכמה - הוא מתאחר, וכמו שאמר ברעיא מהימנא פ' נשא קכ"ד ב' והמשכילים כו' ובגין דעתידין כו' (ועיין לעיל מ"ט ב' ובגיניה וקראתם דרוו) כו', ואמר זכאה אנת דמהאי חבורא כו', ובגיניה ושבתם איש אל אחותו כו', וכמה מקומות:

יט) דאלין אינון כו', כנ"ל, שיו"ד - חכמה שבתוכו הוא מעין חתום:

כ) וי לון דגרמין כו', שנאמר (במדבר יא ה) ועתה נפשנו יבשה כו', (ירמיהו ד כג) ראיתי הארץ והנה תהו, והן ד' דקרא תהו ובהו, ובפרק ב' דשבת אמרינן בעון ביטול תורה חרב וביזה כו':

באמת גם מהרח"ו מאריך בהקדמתו (לשער ההקדמות הובא בהקדמה לעץ חיים): וזה אצלי פירוש המשנה (אבות ו ב): 'אמר רבי יהושע בן לוי בכל יום יום קול יוצאת מהר חורב ומקרית ואומרת: אוי להם לבריות מעלבונה של תורה!' - כי בלי ספק בהיותם עוסקים בפשטיה ובספוריה לבדם היא לובשת בגדי אלמנותה ושק הושת כסותה וכל האמות יאמרו לישאל 'מה דודך מודוך?' מה תורתכם מתורתנו? הלא גם תורתכם ספורים בהבלי העולם. אין עלבון תורה גדול מזה! ולכן אוי להם לבריות מעלבונה של תורה ואינם עוסקים בחכמת הקבלה שהיא נותנת כבוד לתורה - כי הם מאריכים הגלות וכל הרעות המתגשות לבוא בעולם, כנזכר לעיל במאמר שהתחלנו בהקדמתנו זאת ... וכאשר נשוב בתשובה לעסק מאהבה בחכמה הזאת יגאלו ישראל במהרה בקמינו אמן. שמוע שמעתי נאקת ירמיהו הנביא מתנודד ומתמרמר במר נפשו באמרו: "עד מתי אראה גם אשמעה קול שופר כי אויל עמי, אותי לא ידעו וגו' ראיתי את הארץ והנה תהו ובהו וגו' ראיתי והנה הפרקל וגו' כי כה אמר השם שממה תהיה כל הארץ וכלה לא אעשה וגו' הציקתני רוח בטני" (ירמיהו ד כז-כח) לבאר פסוקים האלו הנאמרים באמת על ידי ירמיהו הנביא עליו השלום בדרך נבואה על הדור האחרון הנה בהיותו מתמרר על ארך גלותו יותר משעורו, וזהו מה שכתוב "עד מתי אראה גם", הוא הנס והדגל של המשיח כנזכר בפרשת משפטים (דף קב), וזה לשונו: 'וייתן, גם דמשיח בן דוד!...' ונגד פת חכמי הפשט, אותם אשר הם מואסים לעסק בחכמת האמת הנקרא עץ החיים וחי עולם ועוסקים בספורים הפשטים בפשוטן בלבד, ואומרים שאין בתורה אלא הפשט בלבד, חס ושלום, אשר הוא נקרא עץ הדעת טוב ורע כנזכר לעיל, עליהם אמרו: "חכמים המה להרע ולהיטיב לא ידעו" (ירמיהו שם כב)... ונגד הפת הראשונה אמר "ראיתי את הארץ והנה תהו ובהו" - הם עמי הארץ... ומינחים חיי עולם היא התורה, כמו שאמר הכתוב: "אם לא בריתי יומם ולילה תקות שמים וארץ לא שמתי" (ירמיהו לג כה), ומחזירים העולם לתהו ובהו... וכל זה גרם להם "פי אותי לא ידעו" ולא נתעסקו בתורה! עכ"ל מהרח"ו ז"ע.

ח) נתיב כו' בימנא דשכינתא כו', דע"כ מדבר בגלות עד נתיב השלישי ויהי אור כמו שאומר בסוף תיקון ל"ז ובתיקון ל"ח, אלא דרוח אלקים כו' - הוא תורה, והוא סעד לשכינתא וכמו שאומר בתיקון ל"ו דב' אלפים תהו ורוח כו' ב' אלפים תורה ואור כו' ימות המשיח, ע"ש והארץ היתה כו' הן דעבדין לאורייתא יבשה כמו שמפרש והולך, וכן בפקודין כנ"ל מרשות היחיד לרשות הרבים ורוח אלקים כו' הן דעסקין בחכמה לשמה נשיב עליהו, וזהו על פני המים:

ט) והאי רוח אתעביד קלא כו', רוצה לומר המאמר הראשון דכאן הוא כאן נרמז באותו קול ורוח ודבור שהן חד, והוא מה שאומר ע"א א' אדהכי הא קלא כו', והוא מאמר הראשון כמו שכתבתי שם, והוא נתינת התורה:

י) אינון דמיכין, שכ' אני ישנה - בתורה שבעל פה, בלא

עניינתא ותרפא ובינה והרג ואבדן בעלמא, כוהאי רוח דאסתלק איהו רוח דמשית כמה דאתמר, ואיהו רוח הקדש, כבואיהו כגרוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יהוה (ישעיה יא ב).

פרק ד'

אוי לאלו שאוכלים תבן ושיבולים של התורה, ואינם יודעים בסתרי תורה

ובזוהר דברים (פרשת כי תצא - דף רע"ו ע"א):

אבל רבנו, ווי לאינו דאכלין תבן תבל דאורייתא (חמור דאורייתא דאתחשב ח'כס מ'פלא ורב ר'בנו) ולא ידע בסתרי דאורייתא, אלא קלין וחסורין דאורייתא, קלין תבן דאורייתא, חומרא דאורייתא, חטה, חט ה', אינא טוב ורע.

אבל רבותינו, אוי לאותם שאוכלים תבן תבל של התורה (חמור"ר של התורה שנחשב ח'כס מ'פלא ורב ר'בנו) ולא ידע בסתרי תורה, אלא קלים וחמורים של התורה. קלים תבן של התורה. וחסורין של התורה חטה, חט ה', עץ של טוב ורע.

לית דרפא דמלפא ומטרוניתא, למרפב על חמרא, אלא על סוכנון. הרא הוא דכתיב, (חבקוק א) כי תרפב על סוסיד מרפבתיך ישועה. דאין מזולזין במלכותא, למרפב מטרוניתא על חמרא, כל שפן מלפא, לית דין אתר הדיוט עבד, דארחיה למרפב על חמרא, ובגין דא כתיב ביה במשית, (זכריה ט) עני דרפ רע"ו ע"א) ורוכב על חמור. עני איהו תמן בסימן, ערובין נדה וקמות, ושאר מתניתין בכלל. ולא אתקרי תמן מלך, עד דרכיב בסוסיא דיליה כנסת ישראל.

אין דרך של מלך ומלכה לרכב על חמור, אלא על סוסים, זהו שפתוב (חבקוק א) כי תרכב על סוסיד מרפבתיך ישועה. שאין מזולזלים במלכות להרכיב המלכה על חמור. כל שפן מלך, אין זה מקום הדיוט עבד, שדרכו לרכב על חמור. ולכן כתוב במשית (זכריה ט) עני ורוכב על חמור. עני הוא שם בסימן: ערובין, נדה, וקמות. ושאר משניות בכלל. ולא נקרא שם מלך, עד שרוכב בסוסה שלו, כנסת ישראל.

קודשא בריך הוא כד איהו לבר מאתריה, לאו איהו מלך. וכד אתהדר לאתריה, (זכריה יד) והיה יי' למלך. והכי ישראל, אתמר בהון, כל ישראל בני מלכים. כגונא דאבא, אינו בני. לאו אינו בני מלכים, עד דיהדרין לארעא דישראל.

כשהקדוש ברוך הוא מחזין למקומו, אינו מלך. וכשחוזר למקומו, (זכריה יד) והיה ה' למלך. וכך ישראל, נאמר בהם, כל ישראל בני מלכים. כמו שהאב, הם בניו. אינם בני מלכים, עד שייחזרו לארץ ישראל.

ובזוהר הסולם ביאר: שרעיא מהימנא אמר לרשב"י וחבריו: אבל חכמים, אוי לאלו שאוכלים תבן ושיבולים של התורה, כלומר שתורתם מעורבת מטוב ורע כמו תבן ושיבולים המעורבים, מאכל וקליפות, ואינם יודעים בסתרי תורה, שהם עץ החיים, אלא עוסקים רק בתבן ובקש, שהוא סוד עץ הדעת טוב ורע, כמו שאמרו חז"ל (ברכות מ), עץ הדעת חטה היתה, "לית דרפא דמלפא ומטרוניתא, למרפב על חמרא, אלא על סוכנון", - אין דרך המלך והמלכה לרכוב על חמור דהינו חומר של תורה שהוא סוד חטה ועץ הדעת טוב ורע כנ"ל, אלא על סוסים שהם סוד סתרי תורה. ומשום זה כתוב במשיח בשעה שלא יזכו ישראל "עני ורוכב על החמור" עני"י הוא סימן ע"רובין נדה וקמות, שהם ראשי תיבות ענ"י ושאר משניות הם בכלל אלו, שזה רומז שכל זמן שאינו יודע

(כא) והאי רוח כו'. כמו שאמרו (ילקוט שמעוני בראשית א סימן ד) ורוח אלקים הוא רוחו של משיח, וגם כן ורוח אלקים מרמו על רוח הקודש (כפשוטה) וכמו שאמרו בספר יצירה פרק א' אחת רוח אלקים חיים כו', והוא רוח הקודש:

(כב) ואיהו רוח חכמה כו'. שהוא רוחו של משיח, והוא רוחא דכליל שיתא רוחין כמו שאמרו באידרא רבה ק"ל ב' והוא ו"ק בעלה, דהוא רזין דאורייתא כנ"ל:

(כג) (מתל"ה) ואיהו רוח חכמה כו'. כמו שאמרו במדר רבה (שמות פרשה טו) דג' אומנים בריות ראשונות אש ומים ורוח, ג' יסודות, אש הוליד אור, ומים ילדו אפלה, ורוח הוליד חכמה:

(כד) וראוי להביא דברי רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום בתקונים תקון כ"א דף ג"ז: ביה זימנא ויונה ירד אל ירפתי הספינה דא שכנתא תתאה, פירוש: שכאשר ישראל יורדים, השכינה הקדושה יורדת עמהם, ועוד מאן רב החובל - ההוא דאיתמר ביה אם חבל תחבל שלמת רעד, חבל בבית ראשון תחבל בבית שני וכו', יפרש כנפיו עליהו בשבתא ויומין טבין וכו' ובגין דא קום קרא אל אלקיד דאיהי שכנתא עלאה דאיהי תיבתא דילך וכו' עץ שם. הרי מבאר שם דמתרין באדם שיזרה שלא יגרם לגלות השכינה [זאת אומרת, לכל אחד בצורה פרטית ובדואי להעלותה קלילית לתקון השלם]. כמו שהיה בבית ראשון ובבית שני. ועוד, יש תוספת ועליה לשכינה הקדושה בשבתות וימים טובים. ובדואי למווד הזהר הקדוש בשבת קודש מעלה את השכינה הקדושה מעלה מעלה, ולפי זה מובן גדל הפעל הנעשה בלמוד בשבת קודש שנחשב כפול אף כמו שמביא הבן איש חי ובשמחה מכפיל הכל שוב באלף [אורחות צדיקים, שער השמחה] ואין לד'

שמחה גדולה יותר מלמוד זהר הקדוש בשבת שעולה לערך מליון שנה, מבחיל על הרעיונות!!!

ובהמשך שם "בההוא זימנא וימן ה' דג גדול לבלע את יונה", דא גלותא קדמא דאתמר ביה ויונה ירד אל ירפתי הספינה, ודא הוא אנכי ארד עמך מצר'מה וכו' עין שם דבריו ותר'אה נפלאות, ועוד וימן ה' דג גדול דא סמ"ך מ"ם, דגה דא נחש פלוגית בת זוגיה, מההוא רב חובל דאיהו ערב רב דאתמר ביה וגם ערב רב, וטחול הוא שחוק הפסיל עליה אתמר פי פעס בחיק פסילים ינות, לבלע את יונה דא נפשא וכו' עין שם [לפי גירסת הגר"א]. ובהמשך שם ובזמנא דנפקו ישראל ממצרים קטיל מנייהו סגיאין - באור שהסיגים הם הרשעים מתו במצרים, ובגלותא בתראה עתיד הקדוש ברוך הוא לקטלא לון - באור, את הרשעים שהם הערב רב.

ובהמשך - כגונא דא בגלותא בתראה - שיצאו ממנה על ידי למוד - הזוה"ר - ביה - רמוז - הו"ה ר"ז - שאם ילמדו בספר הזהר - דאיהו אור דפורקנא בתריתא - על ידי זה יאיר לנו הקדוש ברוך הוא את אור הגאולה האחרונה - לקיים כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות - שיזכו לעמק סודות התורה כמו שכתוב: גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך - ודא איהו כל הבן הילוד היארה תשליכהו - שילמדו את פנימיות אור התורה וכו'. ועוד שם: דבר אחר: וימן ה' דג וכו' בההוא זימנא ויאמר ה' לדג ויקא את יונה בדוחקא דדאגה דלהון דדאגין מן ענייתא - מהדחק הגדול שדאגים מפני העניות - מדוחקא - שדחק זה ישלים הסאה של הגלות - יפקון מן גלותא, הדא הוא דכתיב ואת עם עני תשיע - כשהיו בתכלית עניות [כמאמר חז"ל תכלה פרוטה מן הכיס] אז תשיע אותם, עין שם. וכל הרואה דברי הזהר הקדוש שם,

כמו שְהָאָב, הֵם בְּנֵי. אֵינָם בְּנֵי מַלְכִים, עַד שְׁיַחְזְרוּ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל. כִּךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵינָם נִקְרָאִים בְּנֵי מַלְכִים עַד שִׁיחְזְרוּ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא סוּד הַשְּׂכִינָה (הַרְמ"ק וְהַרְמ"ז) וְכֵן תֵּנָא בְּשֵׁם ר"מ (אֹמֵר) כֹּל מִי שֶׁקְּבוּעַ בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל וּמְדַבֵּר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ וְאוֹכֵל פִּירוּתָיו בְּטַהֲרָה וְקוֹרֵא ק"ש בְּבוֹקֵר וּבְעֶרֶב יֵהָא מְבוֹשֵׁר שֶׁבֵן עוֹלָם הֵבֵא הוּא (שְׁקָלִים ט).

זוה לשון הקדמה השנייה לספר אור החמה: וְזוהוּ עֲצָמוּ הֵייתָה עֶקֶר פְּנֵת רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּחִבּוּר סִפְרֵי הַזֵּה, לְהֵייתָה הַשְּׂכִינָה בְּגִלּוֹת בְּאַפְסֵי שְׁפַע בְּאֵין תּוֹמֵךְ וְאֵין עוֹזֵר, וְרָצָה לְיַחַדָּה עִם הַתַּפְּאָרָת יַחַד מוֹעֵט עַל יְדֵי חִבּוּר זֶה בְּמָה שְׁהֵיָה הוּא עִם חֲבָרָיו עוֹסְקִים בְּסוּד, שְׁזָה גוֹרָם לְיַחַד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינָתִי עַל יְדֵי הַסוּד שֶׁהוּא ר"ז דְּהֵינּוּ אוֹר, וְגַם עַל יְדֵי חִבּוּר זֶה הוּא בְּטוֹל הַקְּלָפוֹת וְקָלוֹת הַגְּלוּת וְהַשְּׁבִתָּה קִטְרוּגִים שֶׁהֵם לֹחֲמוֹת בְּכָל עֵת וּבְכָל שְׁעָה נִגְדַּד הַשֵּׁם וְנִגְדַּד שְׁכִינָתוֹ וְנִגְדַּד בְּנֵי שֶׁהֵם יִשְׂרָאֵל הַנְּתַנְיָנִים בְּגִלּוֹת בֵּין הָאֲמוֹת הַנִּקְרָאִים חִינוּן, חִינוּן בִּישׁוּן וְדָבִין דְּאֶקְלִין עָנָא שֶׁהֵם יִשְׂרָאֵל, וְעַסְק הַתּוֹרָה נִקְרָא הַקְּלַע וְהַחֲרָב וְהַרְמוֹחַ, וְהֵם בְּחִינַת הַסּוּדוֹת לְהַצִּיל מִרְעַתָּם בְּחִבּוּר זֶה כו', וְהַסִּפֵּר הַזֶּה עֲתִיד לְהַתְּפָרֵס בְּיַמֵּי מַלְכָא מְשִׁיחָא. וְהֵנָּה כָּל אוֹתָם שְׁיִזְכּוּ אֵלָיו יִזְכּוּ לְגַאֲלָה בְּעוֹרַת הַשֵּׁם, וּבַהֲשֵׁם בְּטַחְנוּ שְׁנֵהֵי בְּכָלל הַזֹּכִים, אָמֵן פֶּן יִהְיֶי רַצוֹן, עכ"ל.

סתר תורה אלא רק בתורה הנגלת הוא עני בדעת, ורוכב על חמור, שהוא בחינת עץ הדעת טוב ורע, ואין הקדוש ברוך הוא נקרא מלך עד שרוכב על הסוס שלו, שהוא כנסת ישראל, דהיינו המלכות, ובסוד הפסוק "לסוסי ברכבי פרעה דמיתך רעיתי" שהיא כולה טוב בלי רע כלל, (עד כאן תוכן דבריו), וכמבואר בזה"ק הקדושי"ה (בשלה מז). על הפסוק הזה שהוא רומז שם על גילוי שכינה, ומבואר מכאן, שכאשר ישראל נרדפים על ידי פרעה הוא יצר הרע, והערב רב עושי דבריו, התרופה היחידה להינצל היא על ידי גילוי שכינה שזוכים על ידי לימוד תורת הסוד, וכידוע שבסוף הגלות כוח הסטרא אחרא מגלה את שער הנון של הטומאה, ואין דרך להינצל אלא על ידי גילוי שער הנון של הקדושה שהוא בסוד חמישים שערי בינה, הוא הזוהר הקדוש אימא עליאה"ה בבחינת "ופרוס עלינו סוכת שלומיך", וכל לומדי הזוהר הקדוש זוכים לבחינת נשמה וכידוע שאלו שלא זוכים לסודות תורה הקדושה הם בחושך כמו אלו הדורים בחוץ לארץ הטמאה מטומאת העמים, ואין להם נשמה קדושה (ראה חסד לאברהם באריכות ותר"ץ), ועל זה ממשיך הזוהר לומר: כְּשֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַחוּץ לְמַקְוָמוֹ, אֵינּוּ מְלַךְ. וְכִשְׁחֹזֵר לְמַקְוָמוֹ, (זכריה יז) וְהֵיָה ה' לְמַלְךְ. וְכִךְ יִשְׂרָאֵל, נֶאֱמַר בָּהֶם, כֹּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מַלְכִים.

ר"ת משה, כי ממש משה רבינו הוא גואל ראשון והוא גואל אחרון, ומשה רבנו נותן התורה לא רוצה לגאול עם של בטלנים, וכבר אמר לנו משה רבנו ע"ה, במה נאחז כדי להיגאל, כמו שהבטיח לנו משה רבנו בזה"ק בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא (פרשת נשא דף קכ"ד) וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ כְּזוֹהַר הַרְקִיעַ בְּהַאי חִבּוּרָא דִּילֵךְ דְּאִיהוּ סִפְרֵי הַזֵּה, מִן זוֹהַרָא דְאִימָא עֲלֵיָה תְּשׁוּבָה. בְּאֵלָיו לֹא צָרִיךְ נְסִיוֹן, וּבְגִין דְּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעַם מְאִילְנָא דְחַיִּי, דְּאִיהוּ הַאי סִפְרֵי הַזֵּה, יִקְוֶן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי וְיִתְקַיֵּם בְּהוּן, (דְּבָרִים לב) "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאֵין עִמּוֹ אֵל נִכְרִי". עכ"ל.

משתומם לראות איך הכל רמוז, שגלות אחרונה זו דערב רב, היא גלות דרוקא ולצונתא. ויש לנו עצת אחת וברורה, לרוץ לרבי שמעון בר יוחאי על ידי לימוד ועסק בספר הזוהר הקדוש, שבוזאת מבטיח לנו הרשב"י שצאצא ברחמים מהגלות, ולא צריך נסיון [ולא נסיון של עני]. וכידוע דברי המקבילים, מורנו הרב רבי חיים ויטאל, הרש"ש, הפעל שם טוב, והבן איש חי ועוד, דעתיך למוד זה להתפרסם ולהגלות, ועל ידו תגאל השכינה הקדושה ותבוא הגאולה. (אגרות הזוהר י"ב).

כז) וראה דברי הקדוש רבי חיים פלאגי זיע"א בספר נפש החיים (ערך זוהר הקדוש), וז"ל: ראה גם ראה כי בחינת ספר הזוהר הוא בבנינה... והוא כי חמישים שנים דיובל, הנה הנם חמישים שערי בינה, וזה אומרו "וקראתם דרוור בארץ לכל יושביה", וקראתם דייקא, אשר תקראו אותם בספר הזוהר והתקונים, ובזכותא תליא מילתא, דעל ידי זה "דרור בארץ לכל יושביה", ועל זה סיים וקאמר, "יובל היא" כלומר, דהם בחינה אחת, כמו שיובל בחינת בינה, כמו כן לימוד הזוהר הקדוש אני בינה לי גבורה, ומה שאמרו בזה"ק הקדוש במאמר הלזה, דעל ידי לימוד ספר הזוהר שהוא מסטרא דבינה, ויהיו טועמים מלמטה מאילנא דחיי, "נפשי יסובב ינתני" לרמוז בזה, כי בינה עם הכולל גימטריה חיים, עכ"ל.

כה) ראה זוהר שמות (פרשת בשלה - דף מ"ז ע"א): כְּתִיב (שיר השירים א) לְסִסְתִי בְּרַכְבִּי פְרַעַה דְּמִיתִיךְ רַעֲיָתִי... כְּגוֹנוֹא דְּא, וְיִן הוֹלֵךְ לְפָנֶיהֶם יוֹמָם, וְבַתֵּר חֲזָרָה שְׁכִינָתָא לְאַחֲרֵיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל, דְּכְתִיב וַיִּסַּע מֶלֶךְ הָאֱלֹהִים וְגו'. בְּגִיגֵי כִךְ דְּמִיתִיךְ רַעֲיָתִי. בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ: כְּמוֹ זֶה, וְה' הִלֵּךְ לְפָנֶיהֶם יוֹמָם, וְאַחַר כִּךְ חֲזָרָה הַשְּׂכִינָה לְאַחֲרֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁכָתוֹב וַיִּסַּע מֶלֶךְ הָאֱלֹהִים וְגו'. מִשׁוֹם כִּךְ דְּמִיתִיךְ רַעֲיָתִי.

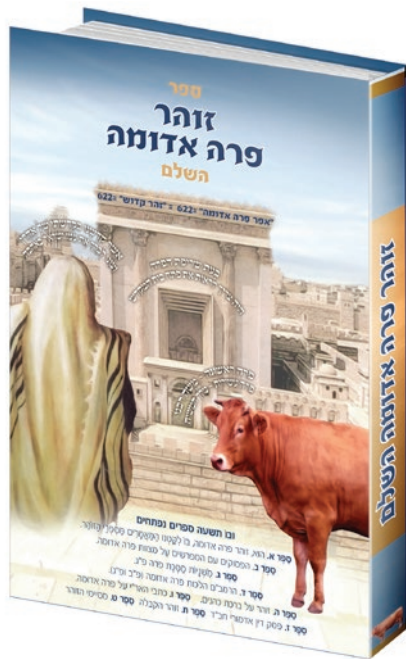
כו) מובא בספר הקדוש בני יששכר ערב רב גימטריה דע"ת, כי הפגם שלהם מגיע עד הדעת, ולכן בא משה רבינו לתקן אותם כי הוא אחוז בדעת דקדושה, ובס"ד יש לרמוז, כי השנה תשע"ד, המה האותיות ש' דעת, כלומר שבירת דע"ת דקליפה שהם הערב רב, ושלימות הדעת דקדושה על ידי משה רבינו שהוא בא לתקן את אותו הפגם, וכבר הבטיחנו הקדוש "האור החיים" זי"ע, כי מה שאמרו בזה"ק מ'ה ש'היה ה'וא שיהיה

הגר"א ציוה לתלמידיו למדו זוהר בכל יום (הרי"ז מסלנט). החפץ חיים ציוה לתלמידיו ללמוד כל הזוהר של אותה פרשה (כוח הזוהר). הגר"ח קניבסקי שליט"א שואל לנכנסים, אתה לומד זוהר? עונה לו לא גמרת ש"ס! - עונה לו אתה יודע אם אתה לא לומד זוהר לא תזכה לגן עדן העליון (ז"ח שיה"ש פו:).!!! - הגרי"ל שטיינמן שליט"א, אמר גם לבחור תלמד זוהר ותבין (כסא מלך הק' לתיקו"ז) - הגר"ש אויערבאך שליט"א אינו ניגש לסעודת שבת עד שסיים והתאחד עם כל הזוהר של אותה פרשה (הרב י.ב. פרידמן). מי שלא לומד זוהר שורפים נשמתו בכל יום (זוהר פקודי רמז:).

עוד אנו קוראים בזה לכל איש ישראל שיקבל עליו, לקרא לפחות דף אחד של הזוהר הקדוש בכל יום, כל אחד כפי הבנתו, שאפילו הגירסה לבד מסוגלת הרכה לטהרת הנפש, וקירוב הגאולה כידוע. (ויודפס בחוכרה מיוחדת, באותיות מאירות עינים, ומלווה בפירושו קל וקצר, ומחולק לפי השיעור של כל יום ויום). ובזכות הלימוד והקריאה בספר הזוהר הקדוש נצא מהגלות הרע והמר הזה, בחסד וברחמים רבים. כמאמר התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, בגין חיבורא דא יפקין ישראל מגלותא.

<p>בנינו ילשכו אמתיו ביהו שמראלי</p> <p>ראש ישיבת המקובלים נהר שלום בעה"ק ירושלים ת"ו</p>	<p>ציון בראון</p> <p>חבר בית הדין הגדול לערעורים בעה"ק ירושלים ת"ו</p>	<p>שלמה משה עמאר</p> <p>ראשון לציון הרב הראשי לישראל ונשיא בית הדין הירבני הגדול</p>	<p>ארבניה יוסף</p> <p>הרב עובדיה יוסף</p> <p>מזן מאור ישראל מופת הדור הראשון צ' ראש ממשלת החזרה, מנהיג דורנו נשיא מועצת חכמי התורה</p>
<p>איש חיים אלעזר ברלנד</p> <p>ראש ישיבת שובו בנימין בעה"ק ירושלים ת"ו</p>	<p>זל ב3 משה צדקה</p> <p>ראש ישיבת מורת יוסף בעה"ק ירושלים ת"ו</p>		

כל הרבנים ואדמורי"ם וראשי ישיבות ומלמדים יקיימו דברי כל גדולי ישראל האמיתיים להזהיר גדולים על הקטנים שילמדו וילמדו זוהר הקדוש בכל יום כמו שפסק מן הקדוש רבי עובדיה יוסף זי"ע

סגולת הרשב"י: פריון נפש האמיתי, הגדול ביותר בעולם שיציל נפשו (ללא כסף). אמור במשך שבועה ימים ברציפות את דף האידרא, (רצוי לאחר התפילה תן וחלק לעוד 3 אנשים את דף האידרא, וכן הלאה). כך תוצר שרשרת מגן, של הרשב"י לכל עם ישראל שאין שום כח ומקטרג בעולם שיכול לפגום בה כולם מוגנים בתיבת נוח של הרשב"י - הזוהר קדוש

